

Sygn. akt IV CSK 222/14

POSTANOWIENIE

Dnia 16 października 2014 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Dariusz Dończyk

w sprawie z powództwa Fundacji [...] w W.
przeciwko Spółdzielni [...] w G.
o zaprzestanie rozpowszechniania reklamy i zapłatę,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej
w dniu 16 października 2014 r.,
na skutek skargi kasacyjnej strony powodowej
od wyroku Sądu Apelacyjnego w [...]
z dnia 25 października 2013 r., sygn. akt I ACa [...],

- 1) odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania;**
- 2) nie obciąża powódki kosztami postępowania
przed Sądem Najwyższym.**

UZASADNIENIE

Określone w art. 398⁴ § 2 k.p.c. wymaganie uzasadnienia w skardze kasacyjnej wniosku o przyjęcie jej do rozpoznania zostaje spełnione, jeśli skarżący wykaże, że w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona. Cel wymagania przewidzianego w art. 398⁴ § 2 k.p.c. może być zatem osiągnięty jedynie przez powołanie i uzasadnienie istnienia przesłanek o charakterze publicznoprawnym, które – zgodnie z art. 398⁹ § 1 k.p.c. - będą mogły stanowić podstawę oceny skargi kasacyjnej pod kątem przyjęcia jej do rozpoznania. Na tych jedynie przesłankach Sąd Najwyższy może oprzeć rozstrzygnięcie w kwestii przyjęcia bądź odmowy przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

Powódka - Fundacja [...] w W. we wniesionej skardze kasacyjnej od wyroku Sądu Apelacyjnego w [...] z dnia 25 października 2013 r. wniosek o jej przyjęcie do rozpoznania oparła na przesłankach wskazanych w art. 398⁹ § 1 pkt 2 i 3 k.p.c. Szczegółowa analiza uzasadnienia wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania nie pozwala na stwierdzenie, że istnieje potrzeba wykładni przepisów prawa budzących poważne wątpliwości, która – zdaniem skarżącej – dotyczy art. 1 k.p.c. W orzecznictwie Sądu Najwyższego jednoznacznie wyjaśniono, że w zasadzie każde roszczenie procesowe, sformułowane jako żądanie zasądzenia, ustalenia lub ukształtowania stosunku prawnego, niezależnie od merytorycznej zasadności, może być objęte drogą sądową, pod warunkiem, że dotyczy równorzędnych podmiotów, a o dopuszczalności drogi sądowej nie decyduje obiektywne istnienie prawa podmiotowego strony powodowej, z którego wywodzi ona zgłoszone pod osąd roszczenie, lecz przesądzają o tym twierdzenia powoda o istnieniu stosunku prawnego z zakresu objętego pojęciem sprawy cywilnej w rozumieniu art. 1 i art. 2 § 3 k.p.c. We wstępnej fazie procesu badania dopuszczalności drogi sądowej, sąd w ogóle nie bada prawa podmiotowego, o którego istnieniu zapewnia powód ani tego czy ono rzeczywiście istnieje, i czy przysługuje powodowi, bowiem przedmiotem procesu jest roszczenie procesowe, a

więc hipotetyczne roszczenie materialnoprawne określone przez powoda (por. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 24 czerwca 2010 r., IV CSK 554/09, z dnia 4 listopada 2011 r., I CSK 50/11, z dnia 21 marca 2013 r., III CZP 9/13 oraz z dnia 5 lipca 2013 r., IV CSK 12/13 – nie publ.). Ze względu na powyższą wykładnię przyjmowaną konsekwentnie w orzecnictwie Sądu Najwyższego nie można także przyjąć, aby w sprawie zachodziła zarzucana w skardze kasacyjnej nieważność postępowania spowodowana niedopuszczalnością drogi sądowej. Spór toczył się bowiem pomiędzy równorzędnymi podmiotami prawa cywilnego, a z okoliczności podanych w uzasadnieniu pozwu, wynikała – zdaniem strony powodowej – zasadność żądań sformułowanych w pozwie. Dopiero negatywny wynik postępowania przed Sądem pierwszej instancji spowodował zmianę stanowiska procesowego strony powodowej, która podniosła, że w istocie żądała czegoś innego niż to, o czym orzekł Sąd pierwszej instancji.

Wskazać należy, że nie zachodzi również nieważność postępowania, którą Sąd Najwyższy bierze pod rozwagę - w granicach zaskarżenia - z urzędu (art. 398¹³ § 1 k.p.c.) z innych przyczyn niż wskazanej w skardze kasacyjnej.

Z przytoczonych względów należało odmówić przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania (art. 398⁹ § 2 k.p.c.).

O kosztach postępowania kasacyjnego orzeczono na podstawie art. 102 k.p.c. w zw. z art. 391 § 1 i art. 398²¹ k.p.c. uwzględniając doniosły społecznie charakter działalności prowadzonej przez powódkę - z którą związane były dochodzone roszczenia - oraz jej trudną sytuację majątkową.